
***Рисувам те
в червено***

любовна лирика

Надежда Радева

Рисувам те в червено

Русе, 2016

Първата фирма в България
от типа печат при поискване
(печат при поръчка) от 2010 г.

© Рисувам те в червено, *любовна лирика*, 2016

© Надежда Радева, *автор*, 2016

Издател: ССП – Русе

Първо издание, Русе 2016

Всички права запазени

Печат: **izdavam.com**

ISBN 978-619-90618-1-7

Автора на тази книга е носител на авторските права и е нейн издател. Никаква част от това издание не може да бъде копирана, възпроизвеждана, записвана, архивирана в информационни системи или предавана под каквато и да е форма или чрез каквито и да са средства, без предварително писмено съгласие на издателя и автора, с изключение на преводачи, литературни критици и рецензенти. Неоторизираното възпроизвеждане, на която и да е част от това издание е нелегално и се наказва от закона! Печатницата, като трето лице НЕ носи отговорност при съдебни спорове, свързани с авторските права. Книгата е отпечатана в една бройка по поръчка.

Надежда Радева

Рисувам те в червено

Любовна лирика

Издава ССП – Русе
2016 г.

*...Странно как,
но животът ми преминава
на друго място –
там, където не си...*

Горчиво вино с първата жена

Аз няма да съм първата жена,
която чаша вино ти налива –
горчиво, както ти го пожела
и силно – както го обичам.

Аз няма да съм първата жена,
в която тази нощ ще бъдеш влюбен
и няма да съм първата жена,
с която в утрото ще се събудиш...

Не, няма да съм първата жена,
мъж с вино и любов опила,
и Ана го е правила това
с целувка-огън в капката горчива.

Но нека да съм първата жена,
която самотата да ти вземе,
и нека да съм първата жена,
с която да останеш до последно!

Като есен

Непривично пристъпя
накриво с високите токчета,
напоена от вятър,
тръпнеща в ледена
ласка на вечер,
ярки пръски разлива
от нощното есенно вино
и гребе издълбоко дъх
в сезона на дъбови песни...

Тя е смела от обич,
така ѝ отива,
и пиянството женско,
и усмивките тънки на хората,
даже мъжките погледи
в чара ѝ впити...
Нека те ѝ наливат, ще пие,
до виене, още!...

...Би пристъпяла боса,
на голо, по грапава почва,
би се сляла с цвета
на земята красива,
ако можеше –
вечно би пила, защото
тя е Есен,
която след Лятото тича...

Вместо обичам те

Все още не мога
и няма на кой да го казвам,
все още сънувам
вълните на твоята нежност
и всяко легло, което напускам,
е празно,
и всяка любов, която посрещам,
е смешна.

Такава обич

Той се надява да живее с мен
домът последен да е самотата ни,
а виното – горчивият рефрен
на песента-живот, разпръсната от вятъра...

Той се надява да живее с мен –
последни глътки да отпием двама
и даже, даже много да горчи
на любовта последното дихание...

Той девет планини ще мине – да е с мен
в минутата – нетленната и сетна,
когато дойде онзи топъл ден...
Такава обич не умира. Вечна е.

Принцът на шейсет години

Живот праметнал е през рамо
принцът на шейсет години,
той сам не иска да остане
и в спомени любов да дири.

Готов е пак да се сражава,
сърца за обич да печели,
но сам не иска да остава
и мъка да му е постеля.

През девет планини в десета
утеха-щастие намирал,
със слънцето е бил приятел,
а враг е бил на тъмни сили.

В голямата любов е вярвал
и в седем царства търсил нея –
единствена и най-желана –
тя самотата да му вземе...

През бури колко ли е минал,
животи колко е пожалил?
Лицето му – желязна маска,
гърдите му – гранитен камък.

Но с вяра пътя си поема,
с мечти си озарява дните,
сам няма да остане, няма –
той – принцът на шейсет години!

Без тебе

Без тебе, казваш, ще съм никоя –
презряна, слаба, никаква жена,
като отхвърлена мечта,
като прочетен вестник,
не като стихия,
каквато, вярвам,
че е любовта!

Без тебе, сигурно, ще бъда друга –
наново тухли трябва да реда,
наново съчки в огън да клада
и с нови сили да се влюбвам,
стига!

Без тебе, казваш...

Тъй решил си, нищо –
аз от самата нула даже да градя,
ще нося любовта си, тя не може
на ничие дърво да зрее,
защото си остава
моя вечност...

Какво, че някога със теб съм я делила,
сега ще я приспивам неделена

и ще се будя в утрото щастлива,
че тази обич част от мен е.

Без тебе.

Тъй съдбата ли е отредила
или е бръкнал божи пръст отгоре,
ще трябва, зная, пътя да избирам
без твоята обич и в живот без тебе...

Но знаеш ли, така съм любопитна
да видя – на какво ще заприличат
сълзите ми от много употреба?!

Ясен спомен

Ясна ми е тази пролет.
Като вчера помня всичко:
улиците градски, портите,
цъфналите в бяло вишни,
къщата, в която уловихме
залеза на южното небе,
свободата, трепкаща отвътре,
дето ме отведе и при теб...
Помня утро, светлата прегръдка,
вятъра, пропукал тишината
с подранила песен на синигер,
будещото слънце над Балкана,
рамото ти, устните, дъха ти,
розовата нежност на дърветата
(в бяло цъфналите вишни),
сред които обеща ми всичко –
да не свършва тази пролет

НИКОГА...

Но и в друга
все назад ще се завръщам,
колкото сезони да се сменят,
ясният ми спомен ще се сбъдва –
скъп, безценен, всъщност – вечен!

Балада да голямата любов

*„Голямата любов е гръм и буря,
връхлита те, живота ти разтуря...”*

Петър Алипиев

Повикаха ли я или сама се появи,
тъй както винаги се случва,
голямата любов мъж и жена плени,
живота им изцяло преобърна.

Не ги попита имат ли сърца
да изтърпят на чувства страстни,
не ги попита имат ли инат
да удържи на хорска завист?

Жестока бе, но те не я разбраха,
че мирния им план ще разруши,
защото бе красавица мечтана,
красиво сътворена от души!

Красива бе във чашите им с вино,
в усмивките, в сълзите им, в дъха,

в дъждовния им шепот – полъх минал
по струни от кристална лекота...

Но скоро красотата се изгуби –
от грижи образът ѝ посивя,
отпуснаха крилата пеперудите,
потулиха се в ледена роса...

Голямата любов превърна се в тъга
и вече няма кой да разтревожи.
На две планети – той и тя
със спомена – по устните им още...

Малки лирични песни

1.

Ти дойде

Ти дойде с книга на Робърт Бърнс
и поиска жената у мене
като истински мъж (в цъфналата ръж)
като Финдли почука (но с нежност!).

Вратата сега е отворена – за да влезеш.
(И какво, че съм сама!!!)
Фланелката, която остави,
все още ухае на Тебе.

Довечера ще я изпера.
И те чакам да дойдеш... във петък.

2.

Катарзис

Да се преструвам ли –
че два живота нямам,
а ти си мисълта за извора –
доказателство за сътворението.
Защо да се преструвам – иска ми се
да съм чиста, недокосната от дявола.

Пътувах и пътувам –
времето износва старите ми мисли,
забравям даже,
че съм вярвала в заблуди...
С теб нова радост в книга си купувам,
естествено ми е да бъда истинска...

3.

За твоята сладост

И щото с теб съм истинска,
(когато сладките ти бузки целувам,
втурвам се по нанадолнището –
разпенена река съм –
не може никой да ме спре)

сладостта ти ми е близка.
(Сякаш от зачатие съм я вкувала.)
Обичам те.

Сладко е.
Обичам те.

4.

Синя вечност

Вярвам ти.

Очите ти обичам.

Докосването с теб е синьо –
цветът е истински и уникален,
красива прави любовта ми...

И обещавам да ти вярвам,
да бъда твоя обещавам,
погълната от синя вечност,
очите ти която дават.

5.

Рефрен

За тебе ще съм тази, дето срещна
и със сърцето пожела.

Отново сам не би могъл да бъдеш –
не бих могла и аз да съм сама!

Поemi са се писали за тези,
щастливите във любовта,
достатъчно е само ред от песен:

Остани си до мен –

до тази последна надежда,

не изпускай очите ми

да преминат отвъд,

запази радостта ни, смеха ни горещ да е,

не отстъпвай на никого свойта мечта!

* * *

ДОКАТО ТЕ НЯМАШЕ...

Докато те нямаше, научих много неща:
да вярвам и да се съмнявам,
да бъда силна, да се боря,
да мога да се радвам на малките неща...
Да не се втурвам презглава напред,
да се взирам в себе си,
да искам... и
да казвам „не“.
Научих кои неща са ми скъпи.
Научих се да оправям леглото си сутрин,
да пия вино, да се скитам...
... дори да заспивам сама!
Мислех и да се науча да обичам,
но Теб те нямаше...

Защо вече не казвам „обичам те“

Аз преди
ги знаех тези думи. И ги казвах.
Чак камбани биеха в сърцето ми!
Жива, жива беше песента им.
Тя ме раждаше като Венера.

А сега са тия думи странни,
остаряха, времето им мина.
И утихнаха в сърцето ми камбаните.
(Кой ги знай дали въобще ги има?!)

Тия думи други ги изричат,
пьяната морето я отмива.
Няма смисъл вече да обичам,
щом отново трябва да... умирам!

Непревземаема

Заклучих себе си,
а любовта ти не можах.
Тя сънищата ми преброжда
и търси пролуки да влезе.
Понякога копнея да я пусна,
така е упорита! Но...
Как да се отключа вече,
когато тъй уютно всичко
във себе си съм скрила?
И тази глупава любов
не може да разбива с взлом,
тя търси и се моли.
А друго, друго трябва
да счупи нежните окови...

След любовта

След най-тежкото лято
отново съм жива.
Отмаляха гърдите ми
под прегърбено тяло
стъпвам на пръсти
тихо приспивам душата си –
пазя я, докато съмне.

Сутрин се тръгва на път
през годините
неотскубнати корени
сплитат гнезда
правят пътя неравен
и ме спират,
но още съм жива...

На земята си стъпвам –
там, където живяхме,
обикалям понякога
(с отмалели гърди)
непожелано жива
след тежкото лято.

И ме срещат познати.
И ме питат за теб,
не за това – какво е останало
след любовта ни –
не за това...

... Утре?

Тогава

ще се прибера тихо вкъщи,

ще запаля цигара

(даже и да не пуша)

и мрачните сълзи на вечерта

ще ме поръсят.

Нощем със себе си

Ти знаеш ли как никога
не съм била така (в нощта),
дори когато бях щастлива,
дори когато те обичах...

никога

не съм била

така...

Над мене спущат се орли
и всеки миг съм плячка явна –
ще ме погълнат

и ще отнесат

самотното ми битие оттатък...

Защо ли ти говоря – ти
ме чуваш (даже и без думи)...

Беснеят лудите орли
и никоя съм на разсъмване.

Хроника

Преваля ден и сивотата се отмива,
прибира се животът в своята къща
притихнал сяда да вечеря, пие бира,
лениво, даже птиците замират...
Но в устните му трепетът остава,
от болка щрих над сбърчените вежди,
като жена, която чака някой,
като жена, очакваща с надежда!

Дали светът ще свърши безвъзвратно
или от нова раса ще се прероди,
за нас е щастието в нещо малко,
заклучено в отделни сладки дни,
мечтаем го и гледаме да го достигнем,
жадувайки все пърхаме с крилца
като жена, която чака някой,
като обичаща жена!

А се усмихва странно юни, предусещащ
на лятото живеца бодър,
когато раснат новите копнежи
тъй топло се усмихва юни вечер...

Като жена, която чака в мрака лунен
дъждът да пръсне сухите ѝ устни,
като жена, която чака някой
и няма никога да го напусне!

.....

Като жена, която чака някой
да улови най-тихия ѝ поглед
с най-нежни пръсти, галейки челото ѝ,
да каже просто „лека нощ“ ...

Жените без мъже

Жените без мъже
със обич не заспиват
на чужди рамене
те вият и... умират.

Жените без мъже
останаха последни
на масата –
с последното кафе
и пиха... уморени
(жените без мъже)
до два, а сутринта
посрещнаха деня си
напити от нощта
самотни... до припадък.
А вятърът от тях взе
и разнесе нежността им –
така небето побеля
в сълзици януарски...

Жените без мъже
надигат пълни чаши
и кършат рамене,
танцуват и раздават... блясък.
Жените без мъже.

Отдавна купих зимни чехли

Отдавна купих зимни чехли,
но теб те няма тук, любими.
Отдавна исках да се върнеш,
но ти не идваш. Зима е.

Във утрото посрещам живи
надеждите си и мечтите,
а вечер, вечер ги погребвам.
Така отлитат общо взето дните.

Повярвай, вече не остана
какво да си посея денем.
Животът ми – приседнал камък е.
Животът ми... изтече.

А вечер, вечер се прегръщат
по двама влюбени на прага.
Аз зная – ти ме чакаш също.
Аз зная.

И вечер, вечер тя ще дойде,
макар, че никой не я чака.

Аз зная – мене ще целуне първо.
Аз зная.

Снежинки-спомени отбирам,
по вятъра на февруари ги пращам –
глътки от любов отминала –
да знаеш – има ме!...

И чехли съм ти купила, любими.

Прозрение

Обичам те!

От две сълзи, които, знам, са се

и

з

т

ъ

р

к

о

л

и

л

и

и с постоянството на влюбено дете

събирам дъжд – да те поя,

самотно цвете без подкрепа.

Когато се изплъзва пролетта,

светът по-жълт е,

по-гореща е и любовта

и дъжд, и дъжд е нужен...

Записано е всяко съществуване –
измислица или е истина?!
От мъдрост... ще се пръсне
божествената книга на света.

* * *

И.
И са.
И са плъзнали.
И са плъзнали хора.
А е слънце.
И въздух.
И пролет.
И са плъзнали хора.

Днес гледам хората в гръб –
крача след тях, не говоря. Зная, че
срещам ли хората в гръб –
значи нататък са тръгнали,
гледам ли хората само във гръб –
значи е вярна посоката,
виждам ли хората само във гръб –
значи живея живота им...

Ти си виновен, че пусна конете ми
днес да препускат на воля,
виж как са хукнали – диви и жадни –

тичат и търсят любов...
Тичайте, тичайте, мои коне! –
искам към тях да извикам,
тичайте, тичайте, мои коне,
мои коне от сърцето ми бликнали !

Ти си виновен, че пусна конете ми,
как да ги върна отново,
как да догоня гриви разпуснати,
дъх и любов да затворя ...
Тичайте, тичайте, мои коне,
мои коне от сърцето откъснати,
нека мъниста от тази любов
по земя и небе да се пръсне!

Ти си виновен, че пусна конете ми...
Днес са щастливи и волни.
Сбогом, коне! И не се връщайте!
Зима е. Пусто. Наоколо.

И са плъзнали хора.

* * *

„Две хубави очи – музика, лъчи“

Очите ти са бледосини въглени,
когато нощем тихо се притворят
угаснали. Невидимо те плачат
сън невидели
въглени изстинали
без обич
вперени са в мене
очите ти....

Обичам ги такива –
да пръскат утринно желание,
искри да пръскат
от деня запалени

очите ти
са светещи по обед
заплели слънчеви лъчи в зениците
поглъщат светлина отворени
очите ти не спират да говорят...

Нещо истинско

Мъжът, който отключваше врати
и изучаваше бетона на къщите,
ме среща.

Докосна ме с най-горещия смях,
със сините си очи ме докосна.
Денем ми пращаше думи,
а нощем сънища пращаше.
Искаше да ме обича,
да бъде единствена искаше.

Погалих ръката му грапава,
а устните му целунах.
С красив почерк описах
съня ми – най-чудния.
Пожелах си любов,
но глътчица само.
Нека
нещо истинско
да остане.

Като Икар

Помечтах си да бъда крило,
нека вятърът да ми сочи посоката
и дъхът на пристигаща пролет
да е моята точка небесна,
която да следвам.
Може би точно така ще ме видиш –
щом усетиш ефирния полет
на мечтата безумна
може би...
ще се влюбиш

Аз съм. До теб. И летя.

Помечтах си да бъда крило.
Щом си птица – да бъда крило!

Снимка от високото

По стъпалата на лятото
броя усмивките на слънцето.
Крачи пред мен градът –
чист, блещукащо топъл,
поел сладостта на утрото.
По звука на замислени хора
и свирукащи птичи рефрени
миг по миг запечатвам картините:
има нещо раняващо истинско,
опияняващо цветно
отвъд мене...

Блъскам поглед в завесите
в твоята стая се втурвам,
боя се да не пропусна
красотата на събуждането!
Ето – градът се надига,
животът тръгва, ставай,
обичам те!

Тъжен си ти, човеко...
Викаш ли ме?!

Радостно светло е, гледам отгоре,
този град с пъстрота ме залива...
Разпиляна във всички посоки съм,
щях да откликна, ако бях жива!

Асонанс

Моля ви
да идвате
един

по

един

в този ред
хармонията ни
ще е съвършена

Целувките ви
не ще смущават
изящството, с което погалвам
клавишите на клавиатурата ми –
не толкова мелодични като
клавишите на пианото,
но болезнено близки,
когато изписват
буквите

о б и ч а м

един

(мъж
човек
Бог
Сатана)
всъщност – Теб

Хармонията ни е... всичко,
затова – моля ви, един по един...

Добър човек

Той е добър човек –
става за пред хора.
И вкъщи е добър –
тих, стареа се много.
Не смуцава хармоничното ми Аз.

Добър е, когато нощем ме прегръща,
когато сутрин приготвя кафето за двама...
Стои добре на барче или на разходка,
можеш дори да го държиш за ръка.
(Вписва се чудесно в градската среда.)

Той е добър човек.
Добър е във всичко:
умее да разсажда цветята в градината,
прилежно да почиства
клетката на папагала,
да простира прането, да мие съдовете,
в които сме яли;
ако се налага, и тежки предмети пренася;
смирено благодари за храната на масата...

Така е добър, че ме втриса,
особено когато казва, че ме обича.
Възможно ли е?! Не се спирам да питам –
възможна ли е такава обич –
убийствено тиха?

Състояние

Знам какво правиш сутрин:

будиш се рязко,
стреснато се обличаш,
в банята успяваш да се избръснеш гладко,
слагаш кафето,
сядаш на масата и отваряш таблета,
намествайки очилата си, пишеш:
„добро утро,
как си, обичам те и те целувам
да е хубав денят ти...”

Знам и какво не правиш:

не се опитваш да измислиш причина,
която ще те накара да тръгнеш към мен.

Е, поне си искрен...
Самотата е особено състояние.

* * *

Не съм единствената в този град,
която денем чака призраци
да посетят изложбата на кактуси.
Разбрах това, когато днес те срещнах.
Ти също като мен ловеше зайчета
тъй слънчеви, лъщящи на алеята отсрещна.
Ти не попита кой ме е изпратил
да подредя изложбата от кактуси
и отключи погледите на търговци на
плакати,
да се влея в мисълта им?

Не съм единствената в този град,
ти също като мен не търсиш отговори.

Любов не остана

Любов не остана за третия мъж.
Защо ли отвътре не трепва,
душата е цяла,
дори не боли,
когато оттук той си тръгва.

Любов не остана за третия мъж,
но той не разбира.

И иска любов.

А в мене е чисто –
не трябва сълзи. И смях не ми трябва.
И... нищо.

Любов не остана за третия мъж,
а другите двама как пиха от нея...
Аз чашите пълнех без мярка –
така, че от любов да полудеят!
Наливах догоре, пияна с тях бях
и луд бе животът ми с нея –
раздадох я всичката моя любов,
сега без любов ще живея:
не пия. И рядко се срещам с мъже...

А третият – как ли се влюби?!
Любов? За какво е
не помня, не
(спомени даже не са ми и нужни).

Любов не остана за третия мъж.
А той си я иска!!!
Пътеки изравя към мойто сърце.
А в мене е чисто.

Вярвам

Вярвам – да се спася,
само ти си ми нужен,
точно такъв, какъвто
те помни сърцето ми.

Вярвам – да те обичам,
нежност само ми трябва,
точно тази, която
получих от теб.

Вярвам – че утре
пак ще съм същата,
както ти ме измисли –
твоя завинаги.

* * *

Понякога ми липсваш.
Любовта ми магия страшна е –
неуправляема...
Така ми липсва нежността ти.
Усещането, че те има.
Така ми липсва тишината,
в която оплетени в нощта заспивахме...
Така ми липсва дързостта ти –
желанието да съм твоя...
Сега е нищо.
Думите ти достигат и изчезват
неказани, несбъднати
и само твои.
Така ми липсва...

Не жена

*Стоенето до мъртъвците
ни придава важност.*

1.

Заслушан в туптенето на сърцето ми,
казваш, че бие странно...

Не ти идва наум,
че можеш да разчетеш ударите,
ако си наясно с морзовата азбука,
примерно.

После, загледан в очите ми,
ти се струват палави,
тоест – не съответстват на замисленото ми
сърце...

Откриваш челото ми (изпод косата),
защото „точно така съм красива”...

Изследовател ли си или мъж,
който иска да бъде обичан?

Други мъже (преди теб)
умееха да се наслаждават на хармонията:
от извивките на гърдите
през цвета на очите ми

до къдриците над лицето.
Ето така се печели любов!...
Всички задълбочени анализи са досадни
(на жените)
и се отърсваме от тях
по възможно най-бързия начин.

2.

Ти не си от мъжете,
които се влюбват до лудост.
Ти си от тихите страстни мъже,
свикнали първо да страдат:
два метра квадратни земя си откупват
и я ограждат с циментов бордюр.
Плевят я напролет,
обикновено около Черешова задушница.
Запазено място за посещения.
Но непременно се ходи сам...
Ти не си от мъжете,
които се влюбват до лудост.
Ти си от тези, които обичат
веднъж.

3.

Усмихна се, когато твой приятел
дойде на уговорената среща,
седнахте рамо до рамо и показахте,
че сте близки.

Усмихна се,
но нямаше какво да му кажеш.
Неловко ти стана,
забелязвайки, че е пътник.
Всичката проза,
която години наред ви разделяше,
сега натежа, но ти (със силните си рамене)
я понесе...

И се почувства важен,
защото трудно се срива другарството.

4.

Бих искала толкова много неща
да ти кажа...
Ако знаех, че няма да минат
като летния вятър (без полъх),
ако знаех, че някакси ще те докоснат...
Ти четеш по очите ми.

Но отвътре не вярвам. Истински ли са?
Или драскотини – част от тялото?
Тези очи и тези ръце,
стъпалата ми, кожата,
бялото ми излъчване вечер,
неравностите по лицето...
Всеки щрих, несъвършено създаден,
те впечатлява,
но ТОВА не съм аз!

Друго бих искала да ти кажа:
ако можеш да четеш
не по ударите на сърцето,
а по нежните ми струни
леко пръсти да приплъзнеш
и смирено се въздигнеш
(да напуснеш своето място),
ако можеш да говориш – искрено –
пред светлината,
ако можеш да се молиш
(че молитвата е свята!) –
аз ще бъда там, във тебе –
не в пръстта, а в синевата,
като капчица от НЕГО
(би могъл да ме изпиеш)...

Аз съм твоята сила *нежна* –
позволи си да я имаш...

5.

Между имейлите и скайпа,
ежедневно в есемесните разговори,
освободени да пътуваме
(ако има гориво в колата ни),
препънати от мисли
и политащи в мисълта си,
очакваме, че ще ни има
(правим схеми за лятото),
пием бири и се целуваме,
спорим за клюки мръсни,
децата ни ни изненадват,
сериозните връзки ни объркват;
чудим се как по-бързо
да станем свършени,
ако може с магическа пръчка
да се събудим – обновени;
дали сме щастливи – не ни интересува,
светът е загиващ, дайте да флиртуваме!
Превъзмогваме разстояния,
но се делим на полове –

на мъжете – състояние,
на жените – любов, или?
Ако прочетем дебелите книги,
ако запомним препоръките,
ако веднъж седмично ходим на фитнес
и на йога (за да не луднем),
дали ще можем изобщо някога
да остареем от ангажименти,
както и да е! Да започваме отначало
просто нямаме време...
Но защо отричаме, че това сме ние –
непознатите в огледалото?
Накъде отиваме (днеска, утре...),
май имахме други планове?!

6.

На края (на живота) дори не вярваме,
че е било,
че толкова бързо е минало всичко
и колко спомени са останали (за какво)
да ни боли,
че достойните все ще ни липсват.
Вярваме (ли?!), че са на друго място –

по-добро и... завинаги.

Едно трябва със сигурност –
да благодарим, че ги е имало.

.....
Трудно се тръгва оттук,
грешките не ни пускат.
Стоим на прага и се чувстваме важни. (!)
Участваме в преброяването –
колко милиарда сме вече?
(Ха, ха – всяка секунда числото се сменя...)

Затова – не се сърди,
не ме карай да се чувствам виновна,
че притискам мъжките ти гърди
(когато насън неспокоен си),
че толкова много топлина
искам от тебе да взема
(не друго!).
Ако имаш сили да понесеш – *не жена* –
твоята нежност
ще бъде!

Преди съня

Леглото е достатъчно голямо
да ни раздели така,
че даже със дъха си
да не се докоснем.
Постелята, в която аз и ти
наужким спим, не си говорим.

Дали усещаш? Нашата любов
изчезва просто като миг,
но тъй е сложно в този миг суров
да питаш себе си дори –
дали въобще е имало любов?

Да спра

Искам да спра въздишките,
защото няма смисъл
да се измъчваме в очакване на нещо,
несъстояло се, несъстоящо се,
изобщо невъзможно –
несътворимо в мен и теб.

Да спра очите ти да не лудуват,
подкупващи с зеления си блясък,
да спра и устните да не целуват
следите ми, оставащи по пясъка.
Да спра ръцете ти да не докосват
косите ми, окъпани в морето,
да спра въздишките, да те закотвя,
заспивайки, ще ме забравиш лесно...
Да спрем със неразумната любов.

Когато свърши любовта

Когато свърши любовта,
откриваме – били сме смешни,
били сме луди със това,
че неразбрали, че сме грешни,
сме се обичали без край.

Защо без край? Ами сега...
Когато свърши любовта,
когато мъжките ти пръсти
не търсят моите коси
и аз откривам, че се пръскам
на хиляди страни,
но в никоя не те намирам,
във никоя не си
и краят идва нежелан, със болка,
даже с унижение,
и краят идва със това,
че вече свършва любовта...

Когато свърши любовта,
намирай си любов такава,
с която можеш без тъга

да скъсаш, тя да ти прощава
и да се връщаш пак, безкрай
уж същия, а все различен,
но пак готов, със много чар
да ѝ признаеш, че си я обичал.

Нея – любовта,
която свършва и утихва
като пресъхнала река
не може да я върне никой.
Когато свърши любовта...

Поема за раздялата

Ти не можеш без мен,
аз не мога без теб,
но сме с теб разделени
и така всеки ден
преминава и свършва
с хладна тиха луна
и отново се връща
в утринта. И така,
сякаш в кръг се въртят
и луни, и слънца,
аз и ти с любовта,
и бледнеят очите ни,
побеляват косите ни,
все така, все така.

Аз не зная къде си,
може би в вечността,
не желая да видя
твойта мъжка ръка
но защо аз се чувствам
като полет далечна
и след толкова време

теб не искам да срещна;
и съм свикнала сякаш
да живея без тебе,
и съм станала чужда,
чужда даже на себе си.
Аз съм някакси друга
и съм много сама,
но защо е тъй топло
и уютно в дома,
сякаш твоите пръсти
стискат мойта ръка
и не искат да пуснат
този миг – любовта...

Аз не мога без теб.
Ти не можеш без мен,
а сме с теб разделени
все така, всеки ден
преминава и свършва
с много тиха луна,
а пък после се връща
в утринта...
Сякаш в кръг се въртят
и луни, и слънца,
аз и ти, любовта,

и бледнеят очите ни,
побеляват косите ни,
а живеем така.

Откогато със тебе
се погледнахме тъжно
и забравихме устните,
и забравихме чувството...

Ти си много далеч,
аз съм много сама,
но си спомням за теб,
съществувам и знам,
че когато ме видиш
с твоите мъжки очи
уморен ще помислиш:
„Все си същата ти“.

Аз съм тук, ти си там –
всеки място си има.
Аз живея сама,
ти си нямаш любима.
Няма кой, няма кой
да докосне ръцете ми,
но не плача и вече
не се питам къде си ти

и защо ли мечтите
най-мечтаните някога
неусетно изчезнаха
във косите на вятъра...

То е ясно, защото
младостта си отиде
и чертите на зимата
заблестяха в очите ни,
само моите спомени,
а навярно и твоите
днес се раждат от мислите
и се вплитат във клоните,
на които разцъфват
нежни бели цветчета
и отделят от себе си
всички черни дървета...
А пък ти... Ти си там,
аз те виждам и ето –
онзи пролетен плам
завладява сърцето ми
и се мъча да скъсам
всичко мамещо, дето
цял живот ми отнема
тези бели цветчета...

Но не мога, защото
все пак ти си далече
и в илюзии само
ти на мен си обречен...

Може би ти е ясно –
ние двамата с тебе
сме живели отделно –
всеки само за себе си.
И сега е тъй късно
да променяме нещо,
пък и с теб сме изгубили
всяка своя надежда.

Ти си там, мили мой,
аз съм тук и така
ще дочакаме дните си,
без да видим деня,
в който ти ще докоснеш
моите сиви коси,
а пък аз ще обгърна
твоите твърди черти,
но така, аз разбирам,
че така е добре –
да запомниш косите ми

с цвят на черно небе...
И да помним щастливи,
че отдавна, нали,
аз била съм до теб
и до мен бил си ти,
и свободни, и силни
сме били във света...
Аз без теб, ти без мен,
все така, все така
сме живели, живеем,
ще живеем така:
всеки в своята къща,
всеки с своите неща.

А животът, разбира се,
вече взел младостта,
ще остави в очите ни
малко тъжна следа
и това, да си спомняме
някога, някой ден,
че е имало теб
и е имало мен...

* * *

Тази нощ ти не хърка,
защото сънува мен –
стоях като роза разлистена
и чаках да пиеш от сока ми.
Тази сутрин ти се събуди усмихнат.
Бях до теб!
Каза, че ме обичаш
и бе щастлив през целия ден.
Пожелах да остана в съня ти
и другата нощ.
Ти поиска да ме имаш наяве.
Не зная дали ме срещна отново...
Аз почти не спях
от свистенето на дъха ти.

* * *

НЕПРЕСТАННО се боря,
непрестанно умирам,
като струна от тъжна,
много тъжна китара
прозвучавам, замирам.
Като вятър се блъскам
във лицата човешки,
а преградите спират
всеки вятър лудешки.
А пък тебе те няма.
Младостта е далече,
преминава животът,
пропилява се вече.
А пък тебе те няма –
цял живот те намирам –
като сянка измислена,
като сянка, не истина...
А пък теб все те няма,
но те търся и търся
непрестанно, защото
н е п р е с т а н н о т о е
утеха в живота ми...

* * *

ДВЕ ВЕЗНИ. На едната:
моята крепост шестнайсетгодишна
прелестна клетка от злато,
буйна да бях, не бих се отприщила
да полетя, приятелю...
Моята нежност, и моята вяра,
в смисъл – отдавна забравени,
книга да бях, не бихте прелистили –
ясно е всичко до края й.
Моят урок – подреденият, вижте го,
как ненаучен остана...
Дайте ковчег... Замириса на вкиснато.
Тази везна дотежа ми.

А на другата – САМО ТИ.
(Ако можех въобще да избирам.)

Визии

1.

Лято е.

По сандалите ми –

от липите цвят.

Прозира женска плът
под рокли пъстроцветни.

Мирише на рози.

Кофички от сладолед пътуват,
носени от детски пръсти.

Топлина във капки пот се пръсва...

Търсих те.

Говорих с жена ти.

Мирише на пуканки.

Лято.

2.

Веднъж попаднах сред попътни хора –

говореха за разни неща –

най-често за време и знаци.

Някои се разминаваха без да говорят...

Научих се да поглъщам усмивки,

с никого да не споря.
По време на пътуването видях и познати,
поздравихме се с кимване.

Някой подвикна да се махам –
идвала лимузина.
Не забелязах шофьора зад кормилото,
но отзад седеше човек –
костюмът му беше толкова лъскав,
че блесна рязко в очите ми.
Скрих се зад преминаваща жена,
настъпих лапата на кученце,
градинският часовник изскриптя,
отброил поредно утро.

3.

Ти мълчеше и нищо не каза.

Черни мълнии – птичи ята
прелетяха високо нагоре.
В планините събуди се призрачен ек.
Посивяха лъчите на слънцето.
Хладни облаци се събраха в кълбо.
Рисунката се разтвори в дъжд от лед.

Вятър заблъска в очите ни.
Ноздрите ни усетиха уличен прах.
В главите ни се объркаха звуци и думи.
Внезапно ръката ти изстина в моята!...

Тогава разбрах, че е минала есен.

А ти мълчеше и нищо не каза.

4.

Позволявам си вечер,
когато притъмнее съвсем
и звезди се облещят
като лутурки на носия,
да полегна на пода
в стаята тъмна
да забравя за него.

Сутрин разбирам,
че пак е било
по променените стрелки
на часовника.
Вечер той става невидим.
С него изчезва и то.
Лесно е да не мислиш за времето...

След теб

Нищо няма след теб.

Две изпуснати думи
нежно някога казани
вече спомен са ценен
от праисторическо време.

Нищо няма след теб.
Все още съм птица,
която не знае,
че губи равновесие
при летене,
но минавам за личност
добре скроена
сякаш правеща нещо,
а то... и да търся –
нищо няма след теб.

Нищо няма след теб.
Бързо дните препускат
по небесни програми
протича животът ми

и добре съм изучила
всички важни уроци –
нищо няма след теб.

Някога. (Сигурно.)

Ще се откъсна от крехкия клон,
на който почиват крилете ми,
когато ми втръсне да нося
празнотата под себе си,
защото –
нищо няма след теб.

Игра на писма

Исках да напиша най-милите думи за теб!

Да ги подреда в редичка –

красиви и точни

кристално чисти като зрънца минерали

прозрачни и истински...

Много говоря.

Думите сякаш нямат начало,

имат безкрай...

Някакси кратко “обичам те”

хич не ми стига.

Много съм влюбена...

И те харесвам.

С тебе се чувствам страхотно!

Смисълът, всичко – това си...

И съм щастлива, че те познавам.

Много са думите,

дълго – писмото.

Ще ги изреждам,

а ти ги чети.

Още те моля за отговор кратък:

само ОБИЧАМ ТЕ,

тъй ми пиши.

Един ден

В деня, в който забрави, че съществувам,
се случиха много неща.

И нищо.

В деня, в който забрави, че съществувам,
подреждах масата в хола.

Измислях

вечеря за теб.

Препрочитах стари писма,
отлежали в сърцето ми.

Куп нарисувани сърчица
разпилях по пода,

докато търсех в указателя
номера на телефона ти...

Някой звънна погрешка и злобно
изсъска в ухото ми име чуждо...

Плаках...

От улицата дочух стъпки
на приближаваща тъжна вечер...

Разбрах:

денят, в който забрави, че съществувам,
си тръгваше тичешком.

Този ден не е бил, казах си изведнъж.
Защото: много неща се случиха
и нищо.
Само един ден от моя живот.

* * *

РАЗБИРАМ,
че за там
сме тръгнали,
безумно влюбени
отдавна.
За там сме тръгнали,
а пътят тежък –
напред любовна песен мами,
но връщане обратно няма.
Солено щастие,
лъжовна радост
на невъзможната любов.
Посоката напред една е –
а връзката ни
наркотична стръв...
Много влюбени. Много влюбени...
Зная го!
Колко дози от нея изпих...
Пропилях часове,
но повярвах:
щом сме тръгнали,
значи – докрай ще е.

Миговете са сини отрязъци време
от любовната вечност
Вселената...

*Мое мило момче,
от сърцето ми част –
Най-желаната моя любов!
Непризнатата –
цял живот съм я търсила!
Ще я нося завинаги –
тя е равна на кръста.*

* * *

ЗНАЯ, ЧЕ ВИНАГИ ЩЕ ОСТАНА ДЕТЕ,
щом ЛЮБОВТА ме докосва с очи...
Будя се още наивница, вярваща –
ТЯ е звезда и сочи ми пътя –
онзи, най-белия в черните дни.

Тази моя най-чиста любов
днес ме кара да бъда момиче.
Като път, като есенен път
цяла в шума, и тиха, обичана...
В теб се влюбих – сега го разбрах.
Любовта е зараза...
И най-чистият смях.
Как е весело. Колко приятно.
Трепка в мен, трепка в мен любовта.
Като птиче не, като ято,
като хиляди птичи ята...

Не, не пораснах...
Все още съм малка,
сякаш венчилото ми предстои,
сякаш, че никога не съм раждала,
толкова малка.

нищожна почти.
Зная, че винаги ще си бъда дете,
щом ЛЮБОВТА ме докосне.
Като слънце от лед в най-студения ден
ще я имам... и ТЯ ще ме стопли.

Ако повярваш

Не е възможно на брега на вечното
да се простя и с теб.

Не е възможно.

Знам – разстоянията са неизбежни,
но не ме тревожат.

Ще бъда дъх, флуид, крило на птица,
песен, чат, и звуци...

и сто години като миг ще минат

ЗА ТЕБ

ЗАЩОТО

те обичам

Тази пролет

дървото ни отново се разлисти

и спомени напъпиха...

Изчетох ги с очите си.

Повярвай.

Ще се срещнем –

изписала съм с устни

на зелените му вейки.

СЕГА
ти пращам стръкче –
откъсната искрица:
Ако повярваш...

ЩЕ СЕ СРЕЩНЕМ.

Дните от седмицата

Много трудно прекарвам дните без теб.
Цяла вечност е понеделник.
Като кръст часовете, така ми тежат,
време тъй безлюбовно,
че минутите тегнат.

За да бъда до тебе,
колко думи премислям.
Кратък, цялостен текст...
Сякаш в ново букварче
изречения сричам,
а нуждая се само
да ти кажа “обичам те”.

Утре, утре да дойде!
Да се срещнем отново.
Друго нещо е вторник.
Ще се вгледам в очите ти,
ясно е всичко –
остани си до мене.
В сряда пак ще ми липсваш.

Любовта, от която съм бягала

Много скоро ще бъда при теб –
любовта, от която съм бягала.
Преследваха ме измислени съчетания,
метафори някакви за начало и край,
а в сърцето ми като смърт дразнеше
вятърът...

Казват – това е животът –
да се бориш –
щастieto е недостижима категория,
мечтите са суета
и е срамно да бъдеш влюбен
глупак сред тълпа хора,
а порочно – да си от обич пиян...
Нека говорят!

Много скоро...
На колене
даже да бъда
пред теб, моя любов,
ще се събудя
най-после друга!
И щастлива... до гроб.

Вместо графика

Бръчката на челото ми
е от тази любов – последната!
Не мислете, че съм разочарована,
с нея даже по се харесвам.
Погледнете отвън платното –
ако замислено ви изглежда,
така е решил художникът
за тая своя творба поредна...
Вместо графика е размазал сладно
боите в стил живописен...
Не, не изглеждам така по-млада,
макар много да ми се иска.
Е, благодаря ти, творецо,
за последно ще му изкряскам!
Поне малко празно да беше оставил
за някоя следваща обич, но няма...

* * *

БОЛЕДУВАМ ОТ ЛЮБОВ –
диагнозата неясна,
но поддържана отдавна –
боледувам от любов –
постепенно се израждам:
в мен се сменят разни клетки,
в карциноми се превръщат
и боли ме от промяната,
но процесът е без връщане!
Прогресира болестта ми –
чужда обич в мен е впитана –
ще ме преобърне цялата!
Непознатата за всички
непривично в огледалото
ще се гледа в ново тяло...
Чак тогава ще запитам:
ти –
ще спреш да ме обичаш ли,
ако сгърчена ме видиш
покосена... и белязана
с дръзката любов на другия?

* * *

Слушах прогнозата.
Без промяна...
Свиквам...
Защото от доста години е тоя студ...
Няма начин да не си усетил –
зима е,
а друг сезон не идва
(уж климатът бил умерен!).

Бих полудяла от разочарование,
ако не те срещам понякога
дори и така:
измръзнал,
вледенен отвсякъде.
Времето е виновно, казвам си.
Не може да има друга причина.
Вятърът – този зъл вятър,
дето прогонва топлината в очите ти.

Странно е. Зима е.
А вътре в мен се е свряло кокиче.
Бих могла да се усмихна,

да си помисля, че те обичам,
но е зима
(друга прогноза сякаш няма!)
и е излишно да питам:

Все така ли?

* * *

НЯМА ПЪТ. Не и за тая любов.
Неспокойна съм, виждам ѝ края...
И предричат ми хора –
не тръгвай така –
няма път!
И се връщай –
това е.

Уморих се от думи –
от чувства пияна си мислех –
любовта е възможна!
И те сънувах – безформена фигура –
света ЛЮБОВ непорочна...
Но... днес се връщам –
че достатъчно скитах, земя!
Прекоших те без път – със сърцето си!
Препрочитах любви
и махвах с ръка –
не намерих пътека за нашата обич...

Няма път.
Не и за тая любов.

Няма път...
Но... не искам да зная.
Ще се връщам, ще тръгвам,
и това ми остава –
да напиша там, горе, заветните думи,
по дъгата да ги надраскам със устни –
ЛЮБОВ, не бих те напуснала!

* * *

ПОПАДНАХМЕ НА СТРАШЕН БУЛЕВАРД,
допуснахме градът да влезе във дома ни,
а бурята поканихме на чай следобеден –
изпихме го без думи.

Нощта прекарваме на кръстопът,
не си говорим –
преминаващи коли съсичат мислите ни
(тъй реват),
а ние се споглеждаме –
с очи мълчим.

На жълти светлини се движим
в разбуден хаос от сигнали.
С очите си – блестящи дюли –
ритмично трепкат светофарите...
Когато в осем със вечерята
отваряме бутилка вино
потича кален мрак в покривката,
самотни червеи го пият...

СЪНУВАМЕ ЗЕЛЕНИ ОСТРОВИ,
слънца и причудливи птици
изрязваме грижливо с ножица

мечти от шарена хартия,
сънуваме...

Събудим ли се сутрин
в очите ни трещят тролеите.
Снегът навявал е до съмване –
очите ни са топки ледени.

До късно вятърът вилнял е,
разпръснал е и сенките ни даже.
Сега останките са като във хамбар,
където житото до зрънце е изядено.

ОСЪМНАХМЕ НА СТРАШЕН БУЛЕВАРД

и вече не заключихме вратите...
Градът проникна през стените.

Хлад.
Дъхът ти само
стопля ми
очите.

Посвещавам на теб, моя любов!

Как искам

Прегръщах те,
а на раздяла трудно бе
да се преструвам, че съм същата –
последен път в реката се разплитах,
възлите с болка се разкъсваха...
И без да ща говорех, че не искам
да бъда някогашното момиче,
а всъщност исках,
много исках!

Целувах те,
а беше адски трудно
да се измия и да ти простя за всичко,
разплитах си душата, а водите бистри
отнасяха най-мътната ми същност,
отвързваха гнева ми и ме галеха
студени като ледени огньове –
да можех да умра несвятна,
от устните ти бих погълнала дори отрова...
Как искам тихо да се изсуша след къпане,
сред топлата ти стая да приседна

сама до теб... и с вечността,
(посяла бледосини ангели),
додето дойде времето за тръгване.
Да те запомня с първите ти устни,
да ме изпратиш с тях
как искам!

Навременно признание в любов

На дъщеря ми

На девствените ти очи светлеят
следи от спомени за детството...
Умислена си. Омагьосана ме гледаш –
дали и с тебе ще е същото?
отдавна
всичко е отминало
Ще оплета от вехти думи отговор...
Сълзите ми не могат да ти спомнят,
че ти си Божие дете.
(А аз обичана била съм – Ева –
поне когато съм те раждала...)
Прости ми.
(Но човечността е знаме,
с което хората се кичат,
че иначе не могат се познаят...)

Намирам да се лутам в празници,
докато отбелязват ден на някого...
А ти ме караш (с мойта непохватност)
да ти изглежда новичката блуза!
Ще искам да отсея вече думите,

под бройка да нанижа точно в бримки,
но...

плетката ще стане доста дълга
(замисляна шестнайсет е години).

Разбрала съм, че старите поети
умират, незавършили си книгите,
предали ръкописите си, си отиват.
Следите им са думите написани,
(тях цял живот във гърлото са стискали!) –
така умират старите поети...

Затуй не вярвам любовта да е поезия.

(С очите си замислени не смееш
да ме питаш...

Но аз разбрах.)

обичам те

В очите ти прочитам – не поема,
само тези думи е трябвало да ти напиша...

Ти и смъртта

1.

Дали ще ме харесваш да съм с бръчки,
със сухотата в кожата ми впитана?
Бразди изглаждам по челото – виж ме,
и днес – дали съм същата – не питай.

Дали ще ме харесваш? Погледни ме,
но може би не заслужавам риска?
Дали ще ме харесваш? Ако можеш –
обичай ме такава – истинска!

2.

Смъртта е другото начало.
Нима? Тогава – кой е краят?
Смъртта е черна и горчива,
смъртта е тази, дето води в Ада.

Смъртта е тази, дето трябва
най-сбръчканите устни да целуне,

смъртта е тази, дето чака
и няма никога да те напусне!

Смъртта е другото начало –
прошепна ми, защото приближава...
Смъртта – не бих могла да я познавам.
Аз... тебе искам, ти да си ми краят.

Стихията любов

Любовта на живот и на смърт
вече не е на живот.
И на смърт вече не е.
Просто мина.
И аз не съм същата –
олтарната чиста икона.
Не съм.
Разорана душата ми зее затворена
и мълчи...
И мълчи като в гроб.

Не любов!
На живот и на смърт
ураган е преминал!
Не, любов! –
затова празнотата тежи...
Ако в църква отидеш,
не забождай свещица
на онзи олтар –
не е жива, ни мъртва –
любовта е стихия,
сред която не можеш
да си оцелял.

Отсъствия

Отсъствието ме боли.
И всяка вечер.
По-силно, след като си тръгнеш.
Безспоменни са дните в календара
без теб
и нощите са в безпорядък...
Натрапчиво изтривам време
(теоретично знам, че е възможно)
да стигна теб, да бъда с тебе,
макар че мъчно (!)

любовта се гони...

Във стаята, в която няма никой
(дори отсъства тишината),
прониквай в мен, не,
не прониквай –
ще те запазя като вятър
напролет
ще те пусна волен –
ти птица си –
лети, където искаш,
аз в себе си
безследно ще те помня...
Отсъствието ще ми липсва.

* * *

РЪЦЕТЕ МИ! ТИ ПОМНИШ ЛИ РЪЦЕТЕ МИ,
когато в слънчеви лъчи оплетохме
най-дългата целувка на деня.
Горещо беше, жарко, а ръцете ми
събираха от лятото и взетото
преобразиха в огнена стрела...

Не съм убиец!... Но държах сърцето ти
пронизано, догаряше в ръцете ми,
а чувствах гордост, не и жал.
Развеселена, сякаш силно вино пила,
опожарих нетленното, бях самодива,
чиято обич ти не би побрал...

Запомнил си навярно, че ръцете ми
звездите нощем палеха и светеше
помежду нас една луна –
сред нея време пясъчно изтичаше,
в безсъние луната ни обричаше,
докоснати с жарта на вечността.

- - -

Защо си спомням огнените мигове,
та нашата любов дали не прегоря...
В мазето сватбена бутилка вино
изчаква помътняла старостта....

Изгрев

До изгрева на тая утрин,
в която нищо няма да се случи,
когато никнещи лъчи отключват
над слънцето небесните врати,
ще бъда цвят от люляк, бяла,
любов копнежна в мен догаря...

...от тази нощ, от тази нощ
на сънищата неизречени
(без думи сътворена вечност),
когато пръстите ти леко
целунати от женски устни
слънца в косите ми поръсваха...

Ще бъда цвят от люляк, бяла,
защото ти ме будиш тази утрин
копнежна в изгревни минути
любов си бих откъснала за малко
от райското дърво, но зная,
че нищо няма да получа...

Любов ли? Рай ли? Бих повторила
целувки страстни, но ми стига,
че с тебе изгрева дочаках...
И стига ми, че с теб започва
денят, за който съм мечтала.

Вечерна среща

Във черната си рокля се облякох
да срещна образа ти за пореден път,
а ти ме чакаше,
изправен в своето тяло –
притихнал кон, със жажда утолена,
попивайки с очите си
страстта ми в черно...
Прилепваше в бедрата ми сатенът,
покриващият плащ на тъмнината
изяждаше приличието, нощен вятър
разравяше в очите ми жаравата...

Така – за теб – съм украсена тази вечер,
рубинена във черната си рокля.
Страхувай се от себе си –
когато ожаднееш,
ще те напия с женското си още.

Условно

Бих пийнала за теб кафе в нощта,
(ако очаквах нещо да се върне)
и будна бих останала – сама
със плачещите си очи –
не бих си тръгнала.
Не бих си тръгнала и в утринта
бих те посрещнала...
... И друго също.

Бих поживяла още миг от този сън,
ако ще знам, че с мен ще се събудиш.
Аз бих се претворила в слепота,
за да запазя твоя образ свише...
Не бих си тръгнала!
Не бих си тръгнала и през деня,
наново бих се влюбила...
... И друго също.

Рисувам те в червено

Рисувам те – не в сънища, в реалност
те рисувам – платна в червен нюанс,
виж всички как ми ръкопляскаат,
изложбата е вече артефакт...

А всъщност приказката се изниза,
красива, пламенна – изчетохме я с теб,
и края колко пъти пренаписахме,
забравила съм вече този момент...

Прости ми, но ми е добре така –
сама с боя червена да рисувам –
уста, очи, сърце и плам,
ръцете ти, с които си ме любил,
с които рожбата ни си люлял...
Сега е пусто – минал ураган
помел е пепелта от жар изстинала...
Любов, любов ли беше твойто име?

От времето животът изтъня –
превърна се в нищожна нишка слаба,
дали държи ме, аз ли го държа?
Все още непрекъснатата е цялост...

Днес в къщата ни – сврял се полумрак
на сянка от живеца ми за обич –
запомнила съм – имахме тъга
и лято, за което се тревожихме...

От капка кръв рисувам те в червено –
гръд, устни и ... едно сърце!
Любов ще е било, щом от момиче
успя да ме превърне във творец!

Съдържание:

Горчиво вино с първата жена	5
Като есен	6
Вместо обичам те.....	8
Такава обич.....	9
Принцът на шейсет години.....	10
Без тебе.....	12
Ясен спомен.....	14
Балада да голямата любов.....	15
Малки лирични песни.....	17
*** ДОКАТО ТЕ НЯМАШЕ.....	22
Защо вече не казвам „обичам те“	23
Непревземаема.....	24
След любовта.....	25
Времена.....	27
Нощем със себе си.....	29
Хроника.....	30
Жените без мъже.....	32
Отдавна купих зимни чехли.....	34
Прозрение.....	36
*** И.....	38
*** Очите ти са бледосини въглени.....	40
Нещо истинско.....	41
Като Икар.....	42

Моногамия.....	43
Снимка от високото.....	44
Асонанс.....	46
Добър човек.....	48
Състояние.....	50
*** Не съм единствената в този град.....	51
Любов не остана.....	52
Вярвам.....	54
*** Понякога ми липсваш.....	55
Не жена.....	56
Преди съня.....	63
Да спра.....	64
Когато свърши любовта.....	65
Поема за раздялата.....	67
*** Тази нощ ти не хърка.....	73
*** Непрестанно.....	74
*** ДВЕ ВЕЗНИ.....	75
Визии.....	76
След теб.....	79
Игра на писма.....	81
Един ден.....	82
*** РАЗБИРАМ.....	84
*** ЗНАЯ, ЧЕ ВИНАГИ ЩЕ ОСТАНА ДЕТЕ...86	

Ако повярваш.....	88
Дните от седмицата.....	90
Любовта, от която съм бягала.....	91
Вместо графика.....	92
*** БОЛЕДУВАМ ОТ ЛЮБОВ.....	93
*** Слушах прогнозата.....	94
*** НЯМА ПЪТ.....	96
*** ПОПАДНАХМЕ НА	98
Как искам.....	100
Навременно признание в любов.....	102
Ти и смъртта.....	104
Стихията любов.....	106
Отсъствия.....	107
*** РЪЦЕТЕ МИ.....	108
Изгрев.....	110
Вечерна среща.....	112
Условно.....	113
Рисувам те в червено.....	114

Книги от същия автор:

„Непрестанно“ – лирика – 1996 г.

„Моят град“ – приказка в стихове – 2001 г.

„Лично“ – поезия – 2001 г., 2004 г.(2 изд.)

„Игра на писма“ – лирика – 2005 г.

„Дефектна хроника“ – разкази – 2006 г.

„Гръб“ – хумор и сатира – 2007 г.

„Любовта, от която съм бягала“ – избрани стихове – 2009 г.

„Не жена“ – поезия – 2014 г.

„Четири истории за трима приятели и едно пътуване“ – приказка – 2016 г.

„Да опитомиш овен“ –
скайп роман – 2016г.

„Как искам“ – интимна лирика – 2016 г.

e-mail: nadejdaradeva@abv.bg

Надежда Радева

Рисувам те в червено
ISBN 978-619-90618-1-7

Любовна лирика
Българска. Първо издание
Формат – джобен
2016 г.

Печат:

izdavam.com

---

*... От капка кръв
рисувам те в червено –
гръд, устни и ... едно сърце!
Любов ще е било, щом от момиче
успя да ме превърне във творец!*

Надежда Радева

ISBN 978-619-90618-1-7

izdavam.com 9 786199 061817
